

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z odwołania J. A.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Zabrze
o wysokość świadczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 20 lutego 2024 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 29 listopada 2022 r., sygn. akt III AUa 2079/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł z ustawowymi odsetkami za
czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia zobowiązanemu
orzeczenia do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 29 listopada 2022 r., sygn. akt III AUa 2079/21, Sąd Apelacyjny w Katowicach oddalił apelację J. A. od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z 4 października 2021 r., sygn. akt X U 1872/20, którym Sąd pierwszej instancji oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Zabrze z 15 września 2020 r.

Decyzją z 15 września 2020 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Zabrze przeliczył J. A. od 26 sierpnia 2020 roku emeryturę. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 250,01%. Organ rentowy uwzględnił ubezpieczonemu 29 lat i 10 miesięcy okresów składkowych oraz 5 lat i 8 miesięcy okresów nieskładkowych. Do 83 miesięcy zastosował przelicznik 1,8, zaś do 8 miesięcy przyjął przelicznik 1,4.

Ubezpieczony w odwołaniu domagał się zaliczenia do pracy górniczej 217 miesięcy, tj. okresu od 1 lipca 2001 roku do 30 czerwca 2002 roku i od 1 lutego 2003 roku do 24 marca 2020 roku z tytułu zatrudnienia w [...] Urzędzie Górniczym i zastosowania ustawy o emeryturach i rentach z FUS w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2006 roku.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie podtrzymał stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z 4 października 2021 r., sygn. akt X U 1872/20 Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił odwołanie i zasądził od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od tego wyroku wniósł odwołujący się, zarzucając mu naruszenie art. 51 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych; art. 50a w zw. z art. 50c ust. 2 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS; art. 51 ust. 1 w zw. z art. 50c ust. 1 pkt 5 ustawy o emeryturach i rentach z FUS; art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 193 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Sąd Apelacyjny uznał apelację za nieuzasadnioną w konsekwencji oddalając ją.

Sąd drugiej instancji wskazał, że podzielił w całości ustalenia faktyczne i zapatrywania prawne wyrażone w uzasadnieniu wyroku Sądu pierwszej instancji z 4 października 2021 r., a uznając je za prawidłowe, przyjął je w całości za własne.

Sąd odwoławczy przyznał, że przepisy z zakresu ubezpieczeń społecznych są normami bezwzględnie obowiązującymi - *ius cogens*. Nie można więc dokonywać ich wykładni rozszerzającej, polegającej w niniejszej sprawie na

przyznaniu ubezpieczonemu za okres sporny prawa do przeliczenia okresów pracy wymienionych w art. 50c ust. 2 pkt. 1 ustawy emerytalnej według przelicznika 1.4.

Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, że w stanie prawnym obowiązującym od 1 stycznia 2007 roku zatrudnienie w urzędach górniczych, związane z wykonywaniem czynności inspekcyjno - technicznych w kopalniach, przedsiębiorstwach i innych podmiotach, wymienionych w pkt 1-4 (art. 37 ust. 1 pkt 10 ustawy - obowiązującego do 31 grudnia 2006 r.) nie stanowi już pracy górniczej, a pracę równorzędną z pracą górniczą (art. 50a ust. 2 pkt 1 ustawy) i podlega zaliczeniu jedynie w zakresie uprawnienia do górniczej emerytury, a nie na jej wysokość.

Tym samym zasadnie uznał Sąd pierwszej instancji, że ubezpieczony będąc zatrudniony w [...]1 Urzędzie Górniczym w K. i [...] Urzędzie Górniczym w G. wykonywał pracę równorzędną z pracą górniczą, wymienioną w art. 50c ust. 2 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a nie wykonywał pracy wymienionej w art. 50c ust. 1 pkt 1-3 i 5-9 tej ustawy. W ocenie Sądu Apelacyjnego zgodzić należało się z Sądem Okręgowym, że brak jest możliwości zastosowania przelicznika 1,4 zgodnie z art. 51 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Nie ma przy tym żadnych podstaw do stosowania obecnie przepisów prawa materialnego, które przestały obowiązywać od 1 stycznia 2007 roku. Przepisy art. 34-38 ustawy o emeryturach i rentach z FUS zostały skreślone ustawą z 27 lipca 2005 r., a przepis przejściowy ustawy zmieniającej (art. 3 ust. 1 pozwalał na stosowanie dotychczasowych przepisów tylko jeśli ubezpieczony spełniał wszystkie warunki do emerytury do 31 grudnia 2008 roku. Ubezpieczony J. A. na ten czas nie nabył prawa do emerytury więc nic może powoływać się na uchylone już przepisy ani na ochronę prawa nabytych). Roszczenie ubezpieczonego było rozpoznawane na podstawie przepisów obowiązujących w chwili zgłoszenia roszczenia.

Sąd odwoławczy podkreślił, że ubezpieczony nie wykazał ani nie podnosił, że wykonywał w spornych okresach pracę określoną w art. 51 ustawy emerytalnej. Okoliczność, że zakres jego obowiązków jako pracownika Urzędu Górniczego w części pokrywał się z zakresem obowiązków pracowników kopalń węgla kamiennego pozostaje bez znaczenia. W ustawie dokonano jednoznacznego rozróżnienia pracy osób zatrudnionych w urzędach górniczych od pracy osób

zatrudnionych w kopalniach, uznając tę pierwszą za pracę równorzędną z pracą górniczą, a tę drugą - za pracę górniczą. Przy czym przeliczniki stosuje się tylko do pracy górniczej, a praca równorzędną z pracą górniczą ma jedynie wpływ na uzyskanie prawa do górniczej emerytury, a nie na jej wysokość. Przeciwnie stanowisko, wyrażone w apelacji, co do zastosowania omawianych wyżej przepisów prawa materialnego nie mogło zostać uwzględnione jako nieprawidłowe.

Odnośnie dalszej części apelacji, odnoszącej się do naruszenia w zaskarżonym wyroku przepisów Konstytucji i wniosku o zwrócenie się do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem prawnym, Sąd Apelacyjny zgodził się z Sądem Okręgowym, że zmiany w prawie do emerytury górniczej wprowadzone ustawą z 27 lipca 2005 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz ustawy - Karta Nauczyciela nie są niezgodne z art. 2 i 32 Konstytucji RP. co potwierdza wyrok Sądu Najwyższego z 13 listopada 2012 r., I UK 237/12. W konsekwencji zarzuty ubezpieczonego w tej części także nie mogły zostać uwzględnione. Wbrew zarzutom ubezpieczonego, problem nie leży w nazewnictwie stanowisk pracy, a w całym zespole cech zatrudnienia danej osoby w określonym podmiocie i zadaniach tego podmiotu. Ustawodawca przyznał prawo do zastosowania przeliczników pracownikom dozoru ruchu i kierownictwa ruchu kopalń, którzy część obowiązków wykonują pod ziemią ale nie przyznał takich uprawnień pracownikom urzędów górniczych, ponieważ cel ich zatrudnienia i zakres obowiązków są inne, chociaż także część pracy wykonują pod ziemią. Inny jest zakres uprawnień i kompetencji pracownika zatrudnionego na stanowisku dozoru ruchu i kierownictwa ruchu kopalni, a inny inspektora ds. BHP czy inspektora ds. górnictwa podziemnego zatrudnionego w urzędzie górniczym. Pracownicy dozoru ruchu i kierownictwa ruchu kopalni mają kompetencje decyzyjne, kierownicze i odpowiadają przed pracodawcą, jakim jest kopalnia, a inspektorzy urzędów górniczych mają kompetencje kontrolne. Nie ma tu zatem sytuacja nierówności wobec prawa, ponieważ praca w kopalni i w urzędzie górniczym nie jest tożsama. Regulacja z art. 51 ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie prowadzi więc do naruszenia zasady równości i nie ma podstaw do kierowania sprawy do Trybunału Konstytucyjnego.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył skargą kasacyjną odwołujący się w całości.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na podstawach przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 (występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego); pkt 2 (potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących poważne wątpliwości) oraz pkt 4 (oczywista zasadność skargi kasacyjnej) k.p.c.

Strona skarżąca wskazała, że niniejszej sprawie istnieje istotne zagadnienie prawne oraz potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości oraz wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

W szczególności w realiach niniejszej sprawy zachodzi konieczność wyjaśnienia:

1. Czy ubezpieczonemu J. A.
2. przysługuje prawo do obliczenia wysokości emerytury z zastosowaniem przelicznika 1,4 za okres od 1 lipca 2001 r. do 30 czerwca 2002 r. oraz od 1 lutego 2003 r. do 24 marca 2020 r., powołując się na art. 51 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w sytuacji, gdy została mu przyznana emerytura górnicza na podstawie art. 50a ww. ustawy, a charakter jego pracy w powołanym wyżej okresie jest tożsamy, co charakter pracy opisany w art. 50c ust. 1 pkt 5 ww. ustawy, w tym w szczególności w zakresie ilości czasu pracy pod ziemią, kompetencji decyzyjnych i odpowiedzialności.

2. Czy art. 51 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest przepisem bezwzględnie obowiązującym i jego stosowanie ogranicza się tylko do literalnej wykładni, albowiem w tym zakresie występuje rozbieżność w orzecznictwie sądów.

3. Czy pominięcie w art. 51 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS osób pracujących w urzędach górniczych, którzy na podstawie art. 50a ust. 1 ww. ustawy nabyli prawo do emerytury górniczej, a przy tym wykonujących tożsamą pracę jak osoby uwzględnione w art. 51 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy, pozostawia brak regulacji prawnej w zakresie przelicznika pracy górniczej do ustalenia wysokości emerytury dla tychże osób i prowadzi do nierównego traktowania i dyskryminacji.

Ponadto zdaniem ubezpieczonego niniejsza skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na niesłuszność i niesprawiedliwość w traktowaniu jego pracy w urzędzie górniczym jako pracy mniej odpowiedzialnej, mniej niebezpiecznej i uciążliwej aniżeli praca chociażby osób zatrudnionych na stanowisku dozoru ruchu i kierownictwa ruchu kopalni i tym samym pozbawienie go prawa do wyższej emerytury.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o:

1) wydanie na posiedzeniu niejawnym postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądzenie od odwołującego się na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa radcowskiego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującego się nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.); występuje potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie

można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr

864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

Zgodnie natomiast z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; czy z 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 424365 i 1652383). Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Powołanie się na omawianą przesłankę wymaga również wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.; z 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, niepubl.; z 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, LEX nr 2054493). Ponadto, ze względu na publicznoprawne funkcje skargi kasacyjnej, skarżący powinien wykazać celowość dokonania wykładni konkretnego przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, LEX nr 1238124).

Sformułowane przez skarżącego problemy prawne, przedstawiane jako zagadnienia prawne i uzasadniające twierdzenie o potrzebie wykładni przepisów, nie mają przymiotu istotnych zagadnień prawnych i nie budzą poważnych wątpliwości w zakresie wykładni wskazanych przepisów prawnych, zauważyć bowiem należy, że skarżący nie sformułował żadnego konkretnego zagadnienia prawnego, które miałyby być przedmiotem interpretacji ze strony Sądu Najwyższego. Pierwszy ze wskazanych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania problemów jest w istocie pytaniem o merytoryczne rozstrzygnięcie niniejszej sprawy, a nie o wykładnię prawa, czy też o rozstrzygnięcie jakiegoś problemu interpretacyjnego, a tym samym jest niedopuszczalne.

Odpowiedź na drugie z postawionych pytań jest oczywista i nie wymaga pogłębionej analizy ze strony Sądu Najwyższego, bowiem za utrwalony należy uznać pogląd o bezwzględnie obowiązującym charakterze norm prawa ubezpieczeń społecznych, co jednak nie implikuje ich literalnej wykładni, lecz wykładnię ścisłą, a nie rozszerzającą. Kwestia ta dotyczy zakresu wykładni, a nie jak to zostało ujęte w pytaniu, metod wykładni. Nie wykazano przy tym, w jakikolwiek sposób, aby było to przedmiotem rozbieżności orzeczniczych.

Trzeci z przedstawionych problemów również nie dotyczy wykładni prawa, czy rozwiązania jakiegoś problemu interpretacyjnego, lecz stanowi pytanie o ocenę skutków zastosowania przepisów w obowiązującym brzmieniu, co nie stanowi przedmiotu ani istotnego zagadnienia prawnego, ani potrzeby dokonania wykładni.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto także, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 Nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl.;

z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Strona skarżąca nie przedstawiła również jakiegokolwiek argumentacji, która mogłaby uzasadniać oczywistą zasadność wniesionej skargi kasacyjnej. Należy podkreślić, że wskazane w skardze kasacyjnej przesłanki przedsądu wzajemnie się wykluczają. W orzecznictwie przyjęty jest pogląd, że nie można twierdzić, iż skarga jest oczywiście uzasadniona (co ma miejsce wówczas, gdy stwierdzone naruszenia prawa są widoczne na pierwszy rzut oka, bez pogłębionej analizy prawnej) i że jednocześnie w sprawie występują poważne zagadnienia prawne, które wymagają zaangażowania Sądu Najwyższego w dokonanie pogłębionej interpretacji niejasnych przepisów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). To, co ma świadczyć o oczywistej zasadności skargi, nie może być jednocześnie ujmowane jako podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., gdyż jeżeli występuje istotne zagadnienie prawne albo poważny problem świadczący o potrzebie wykładni przepisu, to nie można jednocześnie twierdzić, że z tych samych przyczyn skarga jest oczywiście uzasadniona, jako że twierdzenie o oczywistej zasadności skargi pozostaje wówczas w kolizji z problemami prawnymi warunkującymi pierwszą i drugą podstawę przedsądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 lipca 2012 r., I UK 118/12, LEX nr 1675225). Zatem nie do pogodzenia z oczywistą zasadnością skargi jest formułowanie w niej zagadnień prawnych, wymagających rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, a także wskazywanie na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 kwietnia 2011 r., II UK 24/11, LEX nr 1365662). Pełnomocnik strony skarżącej nie może powoływać

się na wewnętrznie sprzeczne przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oczekiwać, że Sąd Najwyższy „wybierze” sobie przesłankę, która akurat będzie „pasowała” do okoliczności danej sprawy, zaś tak jest w niniejszym przypadku, bowiem okoliczności mające świadczyć o oczywistości skargi pokrywają się z problemem ujętym jako trzecie powoływane zagadnienie prawne.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów oparto na § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).

[SOP]

[ms]